

πῶς ἤρχισαν τὰ ὁμμάτια μου νὰ κατεβαίνουν
ὥς βρόσσεσ,
νὰ τρέχουν δάκρυα πύρινα καὶ στεγνωμὸν νὰ
μὴ ἔχουν,
πῶς, βλέπω, τώρα ἡ δυστυχία πάσχει νὰ μὲ
ποντίση
καὶ νὰ μὲ βάλη εἰς τὸν θυθὸν τῆς κάτω
ἀπελπισίας.

Καὶ πάλι ὁ νοῦς μου ἐμίσησεν, ὁ λογισμὸς
μου ἐχάσθην,
ἡ φαντασία μου εἰς τὸ παντός, βλέπω, ἐμυ-
ροσκοροπίστην
καὶ οὐκ ἔχω νοῦν ἢ λογικὰ ἢ αἰσθησιν ἀκέ-
ραιαν,
διὰ νὰ συνθέτω φρόνιμα, ὥς κάμνουν οἱ φρο-
νίμοι.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ψιντρή βασιλιτχά μου τchai ἀφρούσα μου
στήδ διπλὴν τῶν θυζιῶν σου νάτουν ἡ σούσα
μου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

★ μικρὸς προφίτις ερριξε σὲ κορυσιὰ τα ματια,
& στοὺς κριφουστοὺ λογισμοὺς χαρὰ γιοιμα-
τους ιπε-
κ' αν γιά τὰ πόδιασου, Καλή, κ' αν για τὴν
κεφαλισου]
κρινους ο λιθος εβγανε, χρυσὸ στεφάν' ο
ηλιος,

Θαυμα δορο
πραμα φτοχὸ θελ' ιτανε γιά της ψυχης τὸ
πλουτο[ς]
ομορφος κοσμος ιθικὸς αγγελικὰ πλασμενους.

★

★ Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύμωτο δῖα θεῶν
καλῶ, νηγατέφ' λευκὸν δ' ἦν, ἡέλιος ὥς
(Σ 184—5)

Ἄμφι δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν
χρύσεον, ἐκ' δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανό-
ωσαν (Σ 205)

★ Ἄ δὲ χαίτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
Ἀγνισιχόρας ἐπανθεῖ
χρυσὸς ὧτ' ἀκήρατος
τὸ τ' ἀργυρίον πρόσωπον
διαφάδαν τί τοι λέγω; (Ἀλκμάν, δὲς Ὅ-
δρια 1, σ. 11)

★ Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαράνεται Ἥλιο-
δώρας
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.
(Μελέαγρος, δὲς Ὅδρια 1, σ. 16)
(...) ★ Μάργαφα σῆς χροῖης ἀπολείπεται, οὐ
δὲ κονίξει
χρυσὸς ἀπεκτίτου σῆς τριχὸς ἀγλαίην. (Παῖ-
λος Σιλεντιάριος)

★ Εὐφράνθητι, ἔρημος διηνῶσα, ἀγαλλιάσθω
ἔρημος καὶ ἀνθέτω ὥς κρίνον, καὶ ἔξανθήσει

καὶ ὕλοχαρῆσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα
τοῦ Ἰορδάνου (Ἡσαΐας, 35, 1—2)

★ Προσηλωμένον δ' ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν, οὐ-
τος ὁ υἱὸς τῆς σελήνης, ταύτῃ τῇ ἐκ τύχης
ἀγαθῆς προσπεσούσῃ θυμηδεῖ θέα τῆς ἀγλαίας
τοῦ σώματος ἐκείνης, διελογίζετο οὕτως ἐν
ἑαυτῷ, ἐκ θαύματος καὶ φιλτρου μειδιῶν
Ποῦ γῆς ἡ ὑπαρξὶς ταύτης;...

Ἢ πᾶσα κτίσις ὥς γυνή.

Χύδην τὴν χάριν ἐγχεᾶς ταύτῃ τῇ καλλι-
κόμῳ ὁ Βραχμιάς, ὅση οὐκ ἦν χωρητὴ ἐν τοῖς
μέλεσιν αὐτῆς, ἔθετο ταύτην ἐν τῇ κεφαλῇ,
ἢ ἔστιν ἡ λιπαρά καὶ ἀγλαὰ αὐτῆς κόμη.
(Βαλαβαράτα, 1, Α, 15, 16 1, Α, 105' 1,
Α, 18 — μετάφρ. Γαλανοῦ).

Αἱ δὲ σημαῖα ἀγλαΐζονται τοῖς πυκνοῖς
τούτοις θυμῶμασι, διακινουῦνται ἐν αἰθέρι,
περιπνεόμενα ἀέρι καὶ δρώμενα λίαν χαρμο-
σύνως, ὥσπερ εἰ χιλιαὶ Γάγγαι, μεμιγμέναι τῇ
Ἰαμουγγῇ. (Βαλαβαράτα, 1, Α, 78 — μετάφρ.
Γαλανοῦ).

★

Ἦλιος ἦριξε φωθιά νὰ κάψει τὸ κορμὶ σου,
κι αὐτὴ στεφάνη γίνηκε χρυσὸ στήν κεφαλῇ
σου. (Ἐρευνα: Χατζηγιαννοπούλης)

Ψυχὴ μου, μὲ τὸν ἥλιο ἐσὺ ἔχεις ἀδελφοσύνην,
κι ὄντε μισεύγει καθ' ἄργά το' ἀχτίνας του σ'
ἀφίνει.

Ἦλιος, ὄντε πρωτοβγεῖ, στὰ στήθια σου
κονεύγει
καὶ στὸ δεξιό σου μάγουλο πάει καὶ βασιλεύγει.

Ὁ ἥλιος ὄντε πρωτοβγεῖ, λάμπει στὸ πρόσω-
πό σου
καὶ διαχυτλ(δια) κάνουμε οἱ - γι - ἄκρες τῶν
μαλλιῶ σου.

Ἦλιος ὄντε πρωτοβγεῖ στὰ στήθια σου κο-
νεύγει
καὶ στὰ σγονιὰ σου τὰ μαλλιά, πάει καὶ βα-
σιλεύγει.

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φρεγγάρι ἀ-
στήθι...

Στὴν πέτρα νὰ φρυγώνει! (λαϊκὴ εὐχή).

★

★ & το πρόσωπο του γερου ιχε τὸ
χρομα τοῦ ζι τζιτζ(κου

& το πρόσωπο του γερου ιτανε
σα το τζιτζικα.

★

γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἰσθλοῖ, τεττίγεσιν ἑοικότες, οἷτε καθ' ὅλην
δενδρέφω ἐφρεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱρίσιν.
(Γ' 150—3)